

sionens Forslag ud paa, at Bankselskaber fremtidig stilles lige med Spare- og Laanekasser med Hensyn til Opnaaelse af Stempelbegunstigelser. En hertil sigtende Bestemmelse har selvfølgelig i første Række sin Plads i Forslaget til Lov om Bankselskaber; man har imidlertid anset det rigtigt ogsaa i Sparekasselovforslaget at optage en saadan Bestemmelse, navnlig for derigennem at betone, at de to Love, efter Kommissionens Formening, ere uløselig forbundne med hinanden.

Til § 3.

Som i Indledningen til Bemærkningerne til nærværende Forslag bemærket har Kommissionen anset det for naturligt at aabne Adgang til Anbringelse i Sparekasser af umyndiges og andre under offentligt Tilsyn staaende Midler. Det er, som ovenfor omtalt, foreslaaet henlagt til Indenrigsministeren at meddele Tilladelse til saadan Anbringelse, uden at man har ment at burde foreskrive Regler for Ministerens Afgørelse i denne Henseende. Kommissionen betragter det imidlertid som selvfølgelig, at saadan Afgørelse ikke træffes, forinden Forhandling desangaaende har fundet Sted med de andre interesserede Ministerier.

Til § 4.

I Motivernes almindelige Del har man allerede udtalt sig udførligere om de Betragtninger af mere almindelig Natur, der have ført til at foreslaa Oprettelsen af det i denne Paragraf omhandlede Sparekasse- og Bankraad.

Med Hensyn til Enkelthederne i Forslaget bemærkes følgende:

Under Hensyn til, at der til Raadets endelige Bestemmelse er henlagt Afgørelsen af Spørgsmaal, der for hele Landets Erhvervsliv ere af overordentlig stor Betydning, har man anset det fornødent at gøre Raadets Rammer saa vide, at det rummer ikke blot Repræsentanter for Statsfaktorerne — Rigsdagen og Administrationen —, men at der tillige overlades de særlig interesserede Parter, Sparekasserne og Bankerne, en fyldig Repræsentation i Raadet. Man har derfor foreslaaet, at Raadet, foruden en af Kongen udnævnt Formand og en Stedfortræder for samme, skal bestaa af 3 af henholdsvis Indenrigsministeren, Ministeren for Handel og Søfart og Finansministeren udnævnte Medlemmer, 4 af Rigsdagen valgte Medlemmer samt 12 Medlemmer — og en Stedfortræder for hver — valgte af Spare-

kasserne og Bankerne. Da det meget vel er tænkeligt, at der indenfor Kredsen af hver af de nævnte to Arter af Instituter vil kunne herske ret afvigende Meninger med Hensyn til de til Raadets Virksomhed henlagte Spørgsmaal, navnlig Spørgsmaalet om Fastsættelse af Maksimalrenten, og da formentlig i denne Henseende navnlig Forskellen mellem de større og de mindre Instituters Interesser maa antages at ville gøre sig gældende, har man foreslaaet hver af de nævnte Grupper af Instituter inddelt i 3 Klasser efter Indlaanskapitalens Størrelse, saaledes at hver af Klasserne vælger 2 Medlemmer — med Stedfortrædere — til at tage Sæde i Raadet. Man har ved den foreslaaede Gruppeinddeling ment at undgaa saavel Færerne ved et Flertalsvælde — hvis der tillagdes hvert enkelt Institut lige Indflydelse paa Afgørelsen uden Hensyn til Institutets Størrelse — som ved et Kapitalvælde — hvis Indlaanskapitalens Størrelse skulde være afgørende for Indflydelse paa Valget.

Raadets Hovedopgave er, som allerede berørt, at fastsætte Maksimal-Indlaansrenten, og man har for at betone Nødvendigheden af, at Raadets Opmærksomhed til Stadighed er henvendt paa Løsningen af denne Opgave, anset det rettest at fastslaa i selve Loven, at Raadet skal samles til ordinært Møde to Gange om Aaret; det er da Tanken, at paa disse Møder saavel dette Spørgsmaal som andre Spørgsmaal, der maatte blive henviste til Raadet, gøres til Genstand for dettes Drøftelse. Man har desuden foreslaaet, at der gives udstrakt Adgang til Raadets Indkaldelse til ekstraordinære Møder, og det er under Hensyn til, at saadan Indkaldelse maa antages fortrinsvis at finde Sted paa Tider, hvor Pengemarkedet gennemgaar en Krise, og hvor derfor hvert Øjeblik er kostbart, foreslaaet at fastsætte det korteste Varsel for saadan Indkaldelse saa lavt som til 2 Dage; en Indkaldelse af Raadet med et endnu kortere Varsel vil antagelig ikke være formaalstjenlig, idet Raadets Sammensætning muliggør, at Medlemmerne ere bosatte fjernt fra dets Mødested.

Flertallet er overbevist om, at det for at underbygge en af Raadet truffen Afgørelse angaaende Maksimalrentens Størrelse med den fornødne Autoritet er nødvendigt at kræve, at en saadan Afgørelse træffes af et meget betydeligt Flertal af Medlemmerne, idet kun under denne Forudsætning Almenheden vil føle sig forvisset om, at Afgørelsen er truffen under en rigtig Afvejelse af de mange modstridende Hen-